

3) Είδος ἄνθους Ρόδ. — Λεξ. Βυζ. Δημοτ. Πβ. ἀστρολόουλουδο. 4) Χαρταετός Πελοπ. (Μάν.): Τὰ παιδιά ἀβολᾶνε ἄστρα. Συνών. ἀστέρει 7, ἀστράκι (Π) 4. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἄστρος ὁ, καὶ ὡς κύριον ὄν. Σύμ. κ.ά.

αστροβολία ἡ, Ἰων. (Σμύρν.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀστροβολία.

Ἡμέραι καθ' ἃς αἱ γυναῖκες ἀποφεύγουν τὴν πλύσιν ἐνδυμάτων ἐκ φόβου πρὸς τὴν ἐπιβλαβὴ ἐπίδρασιν τῶν ἀστέρων.

αστροβολίδα ἡ, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 75 ΜΤσιριμῶκ. Σονέττ. 19 — Λεξ. Βλαστ. Δημοτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ βολίδα.

Διόττων ἀστὴρ ἔνθ' ἄν.: Σὰν ἀστροβολίδα ποῦ συντρίβεται καὶ σβήνει γιὰ παντοτινὰ ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

... Ἐλάμπανε θολὰ

τ' ἄστρα 'ς τὸ μαυρογάλανο οὐρανὸ κι ἀστροβολίδες διαβῆκαν εὐκολόσβηστες, ἀχνὲς σὰν τοῖς ἐλπίδες

ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν.

αστροβολῶ ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 221 ἀστροβολῶ Λεξ. Δημοτ.

Τὸ μεταγν. ἀστροβολῶ.

Ἀπαστράπτω, ἀκτινοβολῶ ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τί ὥραϊος! τὸν θυμοῦμαι, ἀστροβολοῦσε

καβάλλα 'ς τὸ φαρί του, βυσσινιὰ

φέρμελῃ χρυσοκέντητη φοροῦσε.

ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

αστρογαλιὰ ἡ, Λεξ. Δημοτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ γαλιὰ. Πβ. δειτρογαλιὰ.

Εἶδος ἐχίδνης. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστρίτης 1.

αστρογγύλευτος ἐπίθ. Λεξ. Γαζ. (λ. ἀτόρνεντος) Ἡπίτ. Δημοτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στρογγυλευτός < στρογγυλεύω.

1) Ὁ μὴ στρογγυλευθεῖς ἰδίως διὰ τόρνου, ἀτόρνεντος ἔνθ' ἄν.: Ἀστρογγύλευτὴ μαγκούρα - μυλόπετρα Λεξ. Δημοτ. Συνών. ἀστρογγύλωτος. 2) Ὁ μὴ δεκτικὸς στρογγυλεύματος Λεξ. Δημοτ.: Ἀστρογγύλευτὴ σιουραρόπετρα.

αστρογγύλωτος ἐπίθ. Λεξ. Δημοτ. ἀστρογγύλους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στρογγύλωτός.

Ἀστρογγύλευτος 1, ὁ ἰδ.

αστροκαίω ἀμάρτ. ἀστρουκαίου Μακεδ. (Σισάν.) Παθ. ἀστροκαίωμαι Πελοπ. (Γέρμ. Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ ρ. καίω.

1) Κεραυνοβολῶ Μακεδ. (Σισάν.): Οὐ Θεὸς νὰ τοὺν ἀστρουκάψ'! (ἀρά). 2) Παθ. καίωμαι ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἄστρων, ἐπὶ ὁσπρίων δυσειρήτων Πελοπ. (Γέρμ. Λακων. Μάν.): Ἀστροκάηκε ἡ φακὴ Μάν. Ἀστροκαημένα λούπινα Λακων. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ μεταγν. ἀστροβολέομαι καὶ τὸ ἀρχ. ἀστροβλήτος Ἀριστοτ. Περί νεότ. 6,3 «εἰ τοῦ θεοῦ ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα... λέγεται ἀστροβλήτα γίνεσθαι τὰ δένδρα» καὶ Ἡσύχ. «ἀστροβολήτους» τοὺς ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλομένους».

αστροκεντημένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ. 76.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντῶ.

Ὁ κεντημένος μὲ ἄστρα, ὁ φέρων ἀστροειδῇ διάκοσμον: Ποίημ.

Τὸ μαντήλι θέλω τ' ἀστροκεντημένο, ποῦ μὲ 'κεῖνο ἀνάερη σέρνεις τὸ χορό. Συνών. ἀστροκέντητος.

αστροκέντητος ἐπίθ. Λεξ. Δημοτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ ἐπιθ. κεντητός.

Ἀστροκεντημένος, ὁ ἰδ.: Ἀστροκέντητος οὐρανός.

αστρολόγος ὁ, Σῦρ. ἀστρολός Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Δημοτ. ἀστρολόγος Κρήτ. (Ἀποκόρ. Σέλιν. Χαν. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀστρολόγος. Τὸ ἀστρολόγος καὶ ἐν Ζήν. Α 174 «μετ' αὐτὰ γράφω τὸ ριζικὸ σου, | καλύτερον ἀστρολόγο δὲν εἶδες 'ς τ' ὄνειρό σου».

1) Ὁ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων μαντεύων τὰ μέλλοντα Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) Σῦρ. — Λεξ. Δημοτ.: Οἱ -φ- ἀστρολόγοι ἀστρολογοῦ κάθε μέρα Σῦρ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 93 «τὰς ἀνδραποδώδεις τῶν ἀστρολόγων τεχνητείας». Συνών. ἀστρομάντις, ἀστρονόμος 2. 2) Ἐπιθετικ., ἄτακτος, ἀνήσυχος, πολὺ ζωηρὸς Κρήτ. (Ἀποκόρ. Σέλιν. Χαν. κ.ά.): Ἀστρολόγο κοπέλλι - παιδί Ἀποκόρ. Σέλιν.

αστρολογῶ Σῦρ. κ.ά. ἀστρολογῶ Λεξ. Δημοτ.

Τὸ μεταγν. ἀστρολογῶ.

Διὰ παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων προλέγω τὰ μέλλοντα ἔνθ' ἄν.: Οἱ -φ- ἀστρολόγοι ἀστρολογοῦ κάθε μέρα Σῦρ. || Ἄσμ.

Ἡθελα ν' ἀστρολόγαγα 'ς τὰ μάτια σου, κυρά μου

ἀγν. τόπ. Συνών. ἀστρονομῶ 2.

αστρολούλουδο τό, ΣΣκίπη Κάλβ. μέτρ. 19 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ λουλούδι.

Τὸ ἄνθος μαργαρίτα. Πβ. ἀσπρολούλουδο, ἄστρο 3.

αστρομάντις ὁ, Λεξ. Δημοτ. Θηλ. ἀστρομάντισσα Λεξ. Δημοτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀστρομάντις.

Ἀστρολόγος 1, ὁ ἰδ.

αστρομερίτης ὁ, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ ἡμέρα καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Τὸ ἄστρον αὐγερινός. Συνών. ἀστέρας 1β, ἀστέρει 1γ, ἀστέρινος 7, ἀστρίτοι 1γ, ἄστρο 1β, ἀστρούλλακας, αὐγερινός, αὐγίτης, μεράστρι.

αστρομετρητής ὁ, ἀμάρτ. ἀστρομυτρήτης Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ μετρητής.

Ὁ μετρῶν τὰ ἄστρα, ἀστρονόμος: Ἄσμ.

Ἀστρομυτρήτης θὰ γινοῦ, τ' ἄστρα θινὰ μυτρήσου, νὰ βρου τ' ἀστρου τῆς ἀποῦ κι τ' ἄλλα νὰ τὰ σβήσου.

αστρομέτωπος ἐπίθ. Κύπρ. (Πάφ.) — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 114 Δωδεκάλ. Γύφτ. 107.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ μέτωπο.

1) Ὁ ἔχων ἀστέρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σ τ' ἀλάφια τ' ἀστρομέτωπα μὲ πῆγες καὶ 'ς τοὺς γρυῖπες ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 114

Εἶδα μὰ φουχτὰ λεβέντες | νὰ πλευρώνουν πεζεμένοι τ' ἀστρομέτωπα ἄλογά τους

ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 107. 2) Ὁ ἔχων λάμπον μέτωπον Κύπρ. (Πάφ.): Ἡ βασίλισσα παρακάλεν νὰ τῆς πένγῃ ὁ Θεὸς σαράντα ἔσαν παιδι ἀστρομέτωπα, φεγγαροπρόσωπα, μὲ τὰ μαλλιά τὰ χρυσὰ (ἐκ παραμυθ.) Πάφ.